

A nemek törvénye.

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: January 23, 2020, 4:05 pm

Dénes Albert

Arról az egyetemes metafizikai törvényről van szó, amelyet még a szellemiekben járatosabb emberek is észlelnek gyakran a polaritás törvényével. A nemek törvénye az a polaritás törvénye, amelyet kettősnek is lehetne nevezni, még akkor is, ha valójában nem állnak kettősök, hanem egyáltalán nem nyilvánulnak meg.

A törvény az a szokott keletkezni, hogy amikor a világ két, duális természetű beszállnak a gondolkodók, az ellentétes polarításokba foglalják a jelenségeket, akkor bevonják ezek köré a férfi-női kettőséget is, mint polaris megnyilvánulást. Valóban, van a nemeknek egy ilyen duális-kettős-polaris jellege is, de akkor sem beszélhetünk az a polaritással, amelyet egyáltalán törvényi tárgy, a maga helyén.

Ennek a törvénynek a leghelyesebb elnevezése az lenne, hogy a nemek egységének a törvénye. Egy ilyen elnevezés fejez ki leginkább azt, hogy itt nem a világ két, duális természetű van szó, hanem egy egységállapotról, amelyek mindenképpen áll. Ennek a törvényről nem az a férfi metafizikai mondanivaló, hogy van kettős, hanem az, hogy ez a kettős nem hogyan állapodik meg.

Fontos most mindjárt az elején tisztázni azt, hogy a legkomolyabb metafizikai tudás szerint eredetileg az ember olyan állat, akiben a kettős nem egységben van jelen, ezt az egységállapotot nevezik androgén állapotnak. Azt is tudjuk, hogy az ember a saját lététől eltérően valójában eltérően, sa miatt kizuhant ebből az egységben, androgén állapotból az a saját eredeti állatát a kettőségtől nemek világában áll meg. A metafizikai, időfeletti valóságban az ember most is olyan androgén, mint amilyen volt, amilyen most az amilyen lesz, azonban jelenlegi, lezuhant, összezavarodott, redezett valóságunkban állandóan szembekerülünk a nemek problematikájával. A problematika mindig az egység problematikája. A probléma mindig az a kérdés, hogy miként tudjuk ismét megvalósítani az eredeti egységállapotot, amelyben a kettős nem kettőségek feloldódik egy harmonikus egységben. Innen érhetünk minden tudatos állat tudattalan rekvízitánknak, amelyek a nemiséggel kapcsolatos.

A lététől eltérően valójában kifordulást, a primordiális egységállapotunkból valójában lezuhanást nevezik még bűnbeesésnek is, vagy létkorruptciónak, amikor is az eredeti emberi létet megteremtés a kavargás megnyilvánulás, amelynek valóságát állják a jelenben is. Kettőségek a nemek, férfira az nőre, amely csakugyan egy ellentétes plus-pár állapotát nyilvánul meg. Problematikus feladatunk, az, hogy az egységet helyreállítsuk. Ez a legmélyebb motiváció az aktív életünk. Ott, ahol a kettős nem kettőségtől, azon a helyen

jelent meg mindaz, amit szexusnak nevezünk, az az egész szexualitás nem más, mint a kőtet nem helyreállítását célzó kő-szerlet.

Az egész állapotból való kiszakadásunk egyenes kávetkezése, hogy földi életünkben sem vagyunk igazi énmagunk. Ánkéssel találjuk az életünk nagy részét, alig akad egy-egy rövid ideig tartó állapotunk, amikor úgy érezzük, hogy énmagunkban teljeseek, egészek, egészek vagyunk. Társunk tudata hajtja el, ez motiválja, mozgatja megnyilvánulásainkat. Keressük igazi énmagunk egész állapotát.

Az emberben mindig megvan az eredeti egészes létállapotból való tudat vagy emlékek megvan az a kőp, ahol a kőtet nem egy. Azonban a földi világban való konkrét testet-éltés alapszabálya az, hogy a kőtet nem kőzél egyértelműen az nyilvánvalóan az egyiket élti fel, vagyis vagy erőfinak szétletik, vagy nőnek. A másik nem a maga szubtilis szellemi-lelki finomságában marad az illető erőfiban, illetve nőben. Ez olyan megnyilvánulás, amit a mai pszichológia is tud az anima-animus kapcsán.

A nemek problematikája azonban sokkal mélyebb. A megnyilvánulás, illetve a test-éltés egyértelműsége szerint vagy erőfinak szétletünk vagy nőnek. Ennek megértése nem is jelent gondot számunkra. Akár erőfinak szétletünk, akár nőnek, a másik nemet szubtilisen magunkban hordozzuk. Ez sem jelent megértési nehézséget. A probléma az, hogy állapotunk nem egészes, vagyis hiába van jelen mind a kőtet nem- egyik a konkrét testi világban, a másik szubtilisen- mert nem egészesen vannak jelen. Ugyancsak a problémához tartozik a kérdés, hogy miként lehet az egészet létrehozni. Valahol ez az a mag, ahonnan az ésszes párkapcsolati, szexuális probléma megfogható, megközelíthető.

A félreértések világosságos zuhataga támadt a társnelem folyamán az tőmad ma is a nemekkel az főleg ezek szerepével kapcsolatban. Arra kevesen gondoltak, hogy amennyiben meg akarjuk állapítani valaminek a szerepét, előbb tisztába kell kerülnünk ennek értelmével. Egy dőltek az dőlnek ma is azok a szereposztások, amelyeket a nőre illetve a férfira ruháznak, amelyekről, hogy valaki tisztán látna a férfi az a nő lényegét, kőzél-éltés, az a kettőt egyétt.

Egy biztos. A rendelkezésünkre álló ésszes metafizikai tudást igénybe kell vennünk ahhoz, hogy a nemek társnyát valamelyest megértsük. Még maga a metafizikai tudás, ismeret sem elég, hanem a metafizikai gondolkodásnak kell legyen az, amellyel elindulhatunk a megértés felé. Ilyen metafizikai gondolkodás az, amikor paradoxonokban is képesek vagyunk gondolkodni. Ez azt jelenti, hogy már az első ellentmondással való találkozásunk során nem mondjuk azt, hogy ez az egész tőma értelmetlenség az hogy hibavaló a folytatás, mert a dolgok ellentmondanak egymásnak. A legfontosabb dolgok megértéséhez az őt ellentmondásokon keresztül vezet. A ma elterjedt racionális gondolkodás számára ez lehetetlen, mert amikor kőtet jelenség, vagy jelentés, vagy tartalom ellentmondásba kerül, akkor maximum csak annyit tud állapítani, hogy ellentmondás van az arra a kővetkeztetésre jut, miszerint valamit ki kell zárni. Ezt követően az ellentmondás-mentes tő ordekében ki is zár valamit a vizsgáló társból, állalában mindig azt, amit nem kellett volna kizárni. Egy kőzél-éltés el ma idáig, hogy annyi mindent tudunk, a kiterjesztett tudásanyag egy ember számára be sem fogható, de ordekés mádon, arról, ami igazán fontos lenne, semmit sem tudunk.

Visszatérve a nemek társnyához, el kell mondanom, hogy még a metafizikaibb irodalmakban is ellentmondásokon keresztül vezet az őt. Azt illetően, hogy ki a férfi, az ki a nő, már az alapokban olyan ellentmondások vannak, amelyeket metafizikai logika nélkül megérteni soha nem tudunk. A legalapvetőbb metafizikai ástudás szerint, a gy példul a Szánkha purájja jelöli a férfit, de legalábbis ez a férfi leggyökeresebb analógiája. A purájra pedig az ástudás azt mondja, hogy ez a lét, a nem cselekvő, a be nem avatkozó, a mozdulatlan megfigyelő. Igen ám, de

ugyancsak a hagyományból eredő ismeretek a férfifit így ismertetik, mint aktív, mozgékony, harcos-harcos, a létforgatagba, az életbe beletartozó, kényes nemet. Ám, máris egy olyan ellentmondás, amelyre egy egész férfiszerepet lehet konstruálni.

Nézzük meg, mi a helyzet a nővel. A női létben így ismertjük le, mint a passzív, befogadó, engedékenyebb stb. nemet. Ugyancsak a Szűzpraktika, vagyis a női létezés legszorosabban kapcsolódó princípiuma másként mondja mindezt. A praktika, vagyis a világtáncosnő az, amely a purusval ellentétben a cselekvő, az aktív, a teremtő, aki az egész létezését eltáncolja, és akinek varázslatos táncát a purusa csak szemléli. Ám, még egy ellentmondás. Egy másik ok arra, hogy tovább folytassuk a vitát, az egymást valószínűleg márcangolókat az illetően, hogy kinek mi a szerepe, például egy házasságban.

Az ellentmondásokon valószínűleg elakadtunk egybeesik azzal, hogy valamilyen férfirelátással alapon kizárólag meg a dolgot, s ami még rosszabb, ezt meg is eljuttatjuk házasságunk mindennapjaiban. Ilyenek a nőuralmi és a férfifurialmi magyarázatok, vagyis a nemek férfirelátásának kizárólagos vetkezése. Ugyanis a nemek jelenlétében a létezésben, életben nem uralmi és főleg nem hatalmi kérdések. A valószínűleg nemekhez való viszonyt egyetlen fontos feltétel a helyes megkülönböztetés. Távolosan lehet uralmi-hatalmi kérdést konstruálni a nemek problematikájában, mindez persze csak arra jó, hogy a még inkább összekevert nemek bűszöklőten felfalják, felemészítik egymást. Ilyenre nem hogy akadt például a társulatot folyamán, hanem permanens módon ezt eljuttatjuk meg jelen valószínűségünkben.

A nemek újraegyesítésének legfontosabb feltétele a helyes megkülönböztetés. Ahhoz, hogy egységbe tudjuk hozni, előbb pontosan kell tudni, hogy melyik az egyik és melyik a másik. Minden emberben megvan mindkét nem, még akkor is, ha felbomlott egyensúlyban. A cél az, hogy az ember helyesen meg tudja különböztetni önmagában a nemeket, mindezt az újraegyesítés, az integráció érdekében. Természetesen, ezt tisztán egyedül nem tudja megtenni az ember, ezért van szükség kapcsolatra, szexuális életre, házasságra. Ez a házasság, párkapcsolat, szexualitás metafizikai, primordiális értelme. Minden egyébként magyarázat csak másodlagos.

Hamvas az Androgénosz-cső-működésben azt írja a szexualitásról, hogy ennek egyetlen szerepe, célja, értelme abban áll, hogy a kettő nemet újraegyesítse. Azt is írja, hogy ha valaki erről az egyetlen céljáról akarja társát-tenit a szexualitást, akkor a legsúlyosabb erőkötés időzi. Az emberi létet egységbe hozni, sőt a legfajdalmasabb, legkönyesebb pont a kettő nemet valószínűleg szakad. Alapjában véve az élet jelent meg a szexualitás, hogy ezt a kettő részre szakadt nemiséget újraegyesítse. Nos, így már érthető, hogy miért ábrázol fel a legsúlyosabb erőkötés az, aki nincs tisztában a szexualitás alapvető céljával, értelmeivel. A szexualitás tisztánnek, merőben az öltözeti forrásnak stb. értelmezni mind ilyen férfirelátást jelent, ami persze maga után vonja azt, hogy az ember eltér az eredeti céljától. Innen fakad az összes szexuális deviancia-homoszexualitás, zoofília, pedofília, nekrofília, gerontofília, mazochizmus, szadizmus. Szóval mit érünk, nem? A szexualitást tisztánnek, öltözeti forrásnak stb. fogta fel az illető? Így eltérő-tette a magában lévő szexust annak eredeti céljáról? Így felidőzte a devianciák formájában a szexualitást erőkötés, amelyek valószínűleg is saját személynézőt felbontják? Szóval kérdések, amelyeken nagyon úszunk, komolyan el kell gondolkozni. A leghitelesebb metafizikai forrásokból kell meríteni, ha az ember komolyan és tisztán akar látni ebben a kérdésben. Arról mindenki tud, hogy a szexualitásnak milyen erősi hatalma van az ember felé. Azt kevesebben tudják, hogy miért. A válasz ez, tehát. Eredeti létezésében az ember, amely volt, van és lesz androgén lét, vagyis olyan lét, amelyben a nemek egységes állapotban jelen vannak. A létezésben bekövetkezett korrupció, szakadás, valószínűleg miatt a kettő nem egység felbomlott és így a mai ember társulat, áppógy mint a társulat, a társulaton, az élet, sorsa. Az androgén eredetű valószínűleg emlőkezet mindenkiben megvan. Innen jön az egész,

intenzív, erős vég, hogy ezt az egységállapotot ismét megvalósítsa, helyreállítsa. Ez a szexualitás alapvető értelme, célja. A szakadás tőnye, az egység bomlás; tőnye az emberi lény és a létezés legmélyebb sebe. Ez ugyanott található, ahol a szexualitás megjelent, mert meg kellett jelennie. Gondolom, eme kifejtés örököse teszi, hogy mielőtt olyan mély erő a szexualitás, mielőtt van olyan nagy hatalma és mielőtt tud olyan irtózatot, sőt a teremtésüket idézni, ha valaki félreérti.

Ma, ugyanőgy, mint a nemek törvénye, a hozzá elválaszthatatlanul tartozó szexualitást is félreértjük. Magyarizzuk a gy, magyarizzuk a gy, magyarizzuk hormonokkal, a szótánkkal, magyarizzuk minden félővel, amivel csak tudjuk, csak éppen azt a nehézséget a lényeges gondolatot mellőzzük, amelyek ugyan a legegyszerűbbek, de ugyanakkor a legfontosabbak. Mindig azt hisszük, hogy a fontos kérdésekre valamilyen nagyon agyafőt és komplikált, bonyolult választ kell adni. Hát nem. Egy jóbb metafizikai paradoxon. A legfontosabb kérdésekre általában olyan egyszerű válaszok vannak, hogy az ember megrendül ettől az egyszerűségtől. Örömesnek tartom erre egy kicsit kitérni, mert akkor is ha nem ez az alaplény. Tehát a szakrális egyszerűség. Az, ami annyira hiányzik belőlünk. Magunkba vésztük azt, hogy az élet bonyolult, tele van szíves komplikációkkal, sok-sok tudás kell ahhoz, hogy sok-sok kényes elgázodjunk valamelyest sorsunkban, életünkben. Ezt vésztünk magunkba és ennek megfelelően élünk, gondolkozunk. Csak éppen a szíves szakrális egyszerűség van eltűnésben bennünk, amit a lény és a szeretetnek is nevezhetünk. Nem kezdjük a teremtés egyszerűségét. Azt hisszük, hogy ami egyszerű, az banális és nekünk sokkal komplikáltabb dolgokra van szükségünk. Az egyszerű, tiszta válaszok nem elégnek ki, mert beállítunknak a szívesnek arra felé tapogatózunk, ami minél bonyolultabb, amit csak a nagy tudással bírő szakavatottak, a tudomány kompetens urai tudnak megadni. Azonban ha fellapozza az ember az olyan művészt, mint például a Véd, olyan kommentárral ellátva, amit Hamvas Béla a, akkor találkoznia kell azzal a megrendítő egyszerűséggel, amely az embert a lényesebb viszi a legfontosabbak megértéséhez. A hagyományoknak egy másik területén szíves van arra is, hogy milyen kérdések merülnek fel a lényegről a kerülettel. A hagyomány elmondja, hogy roppant egyszerű kérdések arik az embert. Annyira egyszerűek, hogy a bonyolultság káprázatával a teremtés a világ ember megrendül attól az egyszerűségtől, amelyek a kérdésekben foglaltatik. Azonban a kérdésekre felelni kell. Ha a vitorla megszáll, és a káprázat, hogy ki vagyok, kell mondani, hogy vitorla, ha az árboc káprázat, akkor kell, mondani, hogy árboc. Persze, ezek szimbolikus értelmezések, a hagyományok a könyvhez legközelebb álló szimbólumnyelvet használják, éppen az egyszerűség kedvéért. A lélek a legközelebb álló, legegyszerűbben azt fogja fel, ami a köp, jelkép. A racionális-, fogalmi-, és a nyelv, gondolkodást már nem fogja olyan közvetlenül, és olyan magától értetődően egyszerűséggel. Egész életünket a köp-kezes a fogalmi-, racionális-, és a nyelv gondolkodásra és szempontokra alapozzuk, a gy nem szorul a lényesebb magyarázatra az sem, hogy mielőtt a világ elhanyagolt; a lélek és mielőtt a világ a szíves szakrális egyszerűségnek a köpesség, vagyis a szeretet. Teremtésünk vissza ismét a nemek törvényére.

Szíves volt a nemekről, a szexualitásról. Arról, hogy minden emberben jelen van mindkét nem- egyik mint konkrét megjelenés a földi életben, valóságban, a másik mint a finomabb lelki-szellemi szférában jelenlévő valóság. Az embernek a magában a két nemet integrálva ismét egységgé kell hoznia. Ezt egyedül, izoláltan a magában nem tudja megvalósítani, ezért van szükség a másik nemre, mint ahogy annak is szükség van elhagyására. A gy a harmonikus, boldog, a világban a köp ember egyre inkább megért és integrál mindkét nemből, egyre teljesebbek, integráltabbak, egészségesebbek lesznek.

Azonban, ha főről értelmezzük a párkapcsolat az alapjában álló nemek törvényének a lányegét, akkor nem megyünk semmire. Ján az, hogy a főrfinak ez a szerepe, a nőnek meg amaz, egymás fejehez vagdossuk a szerepeket és feladatokat, ján az áthárítás és marakodás, civakodás és gyájlakás, kávetelkezés és felelősségre vonás, kálcánás bántudatkeltés, egy szával: a pokoli kavargás. Mert a szereposztások mindig kor-féggűek, ha végig nézzük a történeten, láthatjuk, hogy a szerepek miként váltottak, egyik nem elnyomatásáig a másikig és fordítva. Ján lehet, hogy a kor mindig csak valamely szellemi valóságig leköpeződése a földi megnyilvánulás sok szintjére, azonban ez nem magyarzza, hogy a nemekkel kapcsolatban helyesen látunk, annál is inkább, mivel mind a szellemi valóságig, mind a földi megnyilvánulás sok mályon, ezek alapjában váltóztatlan egyetemes, metafizikai törvények vannak, amelyek bármilyen kor előtt és főllett mindig örvényesek. Ezek a törvényekből ered a legfőbb igazság és értelem. Ágy, a nemek törvénye az, amely a nemek alapvető értelme és igazságát feltárja. Tehát soha sem pszichológiai-, szociológiai-, vallásos szereposztásokon málik a nemek ójraegyesítése, hanem azon, hogy az egyes ember megérti-e a benne lévő nemeket és azokat egységsbe tudja-e hozni élete, párkapcsolata, szexualitása ségésével vagy sem.

Az, hogy az asszonynak az a szerepe, hogy fűzzén, mosson, takarítson óppolyan botor, nevetségesen buta szereposztás, mint ahogy, hogy az asszony az emancipáciára óvón elmegy és hatalmas karrier ópát, nagyobb akár a legkarrieristább főrfinál is. Keresheti a óntz a főrfi, keresheti a nő, kereshetik mind a ketten, a nemek egy emberben való egyesítés, integrálása nem ezen málik. Ha mindkét ezt tudja, és ennek megfelelően állnak a párkapcsolathoz, jánhet létre az az egyedül értelmes és lányeges megvalósítás, hogy egymást áthatva és egytmmákká dvedve lehetűvöz teszik egymás fejlődését. Má egyszer, nincs arról szó, hogy ki uralkodik a házban. Mindenki tanuljon meg elűszár saját magán uralkodni. Ha ez sikerül, akkor már nem is fogja értelmezt látni, hogy a másikon uralkodni. Mindenki csak addig és olyan mártóben akar a másikon uralkodni, hatalmaskodni, amíg és amennyire saját magán nem kópes. Ugyanakkor, amikor egyik hatalmaskodik a másik föllett, addig a másik nem nyálik meg igazán a másik számára. Az egyesül és csak a szabadság szellemi ógkárben lehetséges, mindenféle hatalmi aktus lehetlennöz teszi az egységs megvalósulását. Amíg a párkapcsolatban elnyomás van, az elnyomott ember, legyen az akár a főrfi, akár a nő, az elnyomottsága által keltett állletet táplálja magában. Az egysz kapcsolat ágy nem az egységs és nem a szeretet feló halad, hanem a dezintegráciára, a felbomlás feló, akár csak a benne részvevők élete és szemólyisége.

Minden emberben van főrfi és nő, van Yang és Yin, van Purusa és Prakriti, van Szemlélő és Cselekvő. Mindez ógy van, hogy nincs egységsben, vagyis megbomlott egyensúlyi állapotok kázevette óli meg az ember nemiségt, azaz nemi kettűségét. Ezórt van száksó a párkapcsolatra. Persze, ha nincs tisztában a párkapcsolatban részt vevő kót ember a párkapcsolat lányegével, akkor a párkapcsolat csak arra ján, hogy mindkót ember dezintegrálabbá, szétesettebbá váltjon, mint amilyen volt a párkapcsolat előtt. Ha tisztában vannak azzal, hogy miórt is vannak egyt, akkor lehetűvöz nyálik arra, hogy mindketten és egyt fejlődésnek induljanak, vagyis egységsesebbá váltjanak, minól kázelebb kerájjenek a nemek egységsállapothoz, az androgénoszi állapothoz.

Ha azt mondom, hogy a Szánkhja modellnek megfelelően, főrfi óvón ón kápviselem a Purusát, vagyis a Szemlélőt, a Nemcselekvőt, tákóletesen rossz kapcsolatra számáthatok, mert arra alapozok, hogy ón nem kell teyek semmit a kapcsolatban, kávetkeztetóskóppen mindent a párom, vagyis a nő kell megtegyen. Mindez azt jelenti, hogy a Szánkhjának a nemekre vonatkozó metafizikai modellje rossz? Nem. Csak akkor lesz rossz, ha durván azonosítva rosszul alkalmazom, megfedkezőn arról, hogy a nőben is van Purusa is, Prakriti is, akár csak bennem. A földi óletben

főrfiként főrfi kell legyek, mint ahogy a nőm nőként nőm kell legyen, de egy pillanatig sem szabad megfélekezni arról, hogy az ember, legyen akár főrfi vagy nőm, mindkét nemet integrálisan, egyesíthetetlen tartalmazza. Az, hogy integrálisan, vagy hogy egyesíthetetlen itt azt jelenti, hogy ugyan jelen állapotban még nincs egységbe hozva, nincs integrálva, de minden feltétel megvan arra, hogy az egységet megvalósítsuk. Ez persze úgy kiegészítendő szorú. Meglehet, hogy minden feltétel megvan az egység létrehozására. Azonban van egy olyan fontos feltétel, amit tudatosításnak nevezünk. A tudatosítás azt jelenti, hogy felismerjük a létünk, lényünk legalapvetőbb valóságait és ennek megfelelően kezdünk gondolkodni, beszélni és megnyilvánulni. A tudatosítás a legfontosabb feltétele annak, hogy hozzákezdjünk az egység realizációjának. Ha nincs tudatosítás, hiába az összes többi megvalósuló feltétel, szétszártnak a semmiben.

A nemekkel kapcsolatos tudás még koránt sincs letisztva. Mondhatnánk, hogy a letisztás folyamatban van. Csakhogy azt is hozzá kell tenni, hogy a letisztás folyamata azon alapszik vagy bukik, hogy a metafizikai-szellemi tudásból mennyit tudunk megvalósítani a lelkünkben és ezzel egyértelműen természetesen mindennapi életünkben, párkapcsolatunkban.